

תת"ע (חיפה) 9900-08-24 - מדינת ישראל נ' שחאדה אסמאעיל

תת"ע (חיפה) 9900-08-24 - מדינת ישראל נ' שחאדה אסמאעילשלום חיפה

תת"ע (חיפה) 9900-08-24

מדינת ישראל

נגד

שחאדה אסמאעיל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[10.05.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשם טוען כי לא התייצב לדיון בשל שגגה ואי הבנה, שכן סבר בטעות כי זימון לדיון יישלח אליו בנפרד ולא בעת מתן הדו"ח. בנוסף טוען כי כלי הרכב באמצעותו בוצעה העבירה כלל לא שייך לו ומשכך לא היה מודע למצבו.

המאשימה טוענת כי הבקשה הוגשה שלא במסגרת סד הזמנים הקבוע בחוק. עוד טוענת כי המדובר בדו"ח אשר נמסר לנאשם בעת ביצוע העבירה ועל גביו תאריך הזימון לדיון, ולכן אין סיבה מוצדקת לאי התייצבותו. בנוסף טוענת המאשימה כי אין בטענות הנאשם כדי לבסס עיוות דין, לרבות הטענה בדבר בעלות הרכב.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

כאמור, המבקש זומן כדיון לדיון בעניינו וזאת במועד ביצוע העבירה ביום 15.08.24. בפסיקה נקבע זה מכבר כי שגגה

אשר גרמה לאי התייצבות "אינה מהווה" סיבה מוצדקת לאי התייצבותו" לדיון, ואינה מצדיקה ביטול פסק דין שניתן

בהיעדר הנאשם" [רע"פ 1446-14 ריאד אסדי (פורסם בנבו) וכן רע"פ 9109/17 מקסים סדובי (פורסם בנבו)].

לפיכך, אין בידי לקבל טענת הנאשם כי "אי ההבנה" לפיה סבר לחשוב כי יישלח אליו זימון נוסף לדיון - מהווה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

זאת ועוד, צודקת המאשימה בטענתה כי הבקשה דנן מוגשת בשיהוי וזאת ללא כל הסבר. פסק הדין ניתן ביום

20.11.24, ונמסר לנאשם ביום 07.12.24. ועדין, בחר הנאשם להגיש בקשתו רק ביום 27.03.25 - ארבעה חודשים

לאחר מכן. מעבר לעובדה שמדובר בשיהוי ניכר, על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן

בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]

התשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשם ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22

סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהוותן לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

גם לגופו של עניין, איני מתרשם כי קיים חשש ממשי לעיוות דין שעה שהמבקש לא פירט בבקשתו כל סיכויי הגנה למעט רצונו להישפט. אף טענתו כי כלי הרכב אינו שייך לו איננה מגובה באף ראיה או אסמכתא. ממילא, אף אין בטענת הנאשם כי הרכב שייך לאחר כדי לבסס חשש לעיוות דין. בית המשפט העליון (במותב תלתא) קבע ברע"פ 2929/04 מדינת ישראל נ' אוחנה (25.6.07), כי העבירה שבנדון הינה עבירה של אחריות קפידה:

"לדידי, אין לקבל את ההבחנה שביצע בית המשפט המחוזי לעניין העבירה לפי סעיף 308 (ד). העבירה של נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת אי שימוש, כמו גם העבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף ועבירות רבות נוספות בדיני התעבורה הן עבירות שתכליתן לקבוע את סטנדרט ההתנהגות של נוהג ברכב, בין אם הוא הבעלים של הרכב או שהוא הנוהג בו. הודעת אי שימוש ניתנת לרכב לפי סעיף 308 במצבים בהם הרכב עלול לסכן את התנועה או שלא נתמלאו בו תנאים שנקבעו לגביו בדין. דעתי היא כי הדרישה שהנוהג ברכב יהיה אחראי לבדוק האם הרכב בו הוא נוהג הוא תקין, שמיש ובעל הרשאה לנסוע בכבישים היא דרישה סבירה וראויה. וזאת יש לזכור: היום, שלא כמו בעת משטר ה'אחריות המוחלטת' ניתן לסתור את חזקת היסוד הנפשי, ולהראות כי הנדון עשה את כל שניתן כדי למנוע את העבירה, הכל כאמור בסעיף 22 (ב) לחוק העונשין. דומה שכדי לעמוד בדרישה זו - כי בבירור קצר עם בעל הרכב. אין זו הטלת דרישה שאין הציבור יכול לעמוד בה. על כן, ואם תשמע דעתי, נחזיר על כנה את קביעת בית משפט השלום, ונקבע כי העבירה לפי סעיף 308 (ד) שצוטטה לעיל היא עבירה של אחריות קפידה".

כן ר' רע"פ 4787/18 סאפי חג'אזי (28.6.18).

הנאשם לא שכנע ואף לא טען כי "עשה כל שניתן למנוע את העבירה", בהתאם לדרישת סעיף 22(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ומשכך לא ביסס חשש לעיוות דין.

לא זו בלבד, הנאשם אף לא צירף תצהיר מטעמו לאימות העובדות הנתענות, עובדה אשר מקימה כשלעצמה עילה לדחיית הבקשה. לעניין זה יפים דבריו של השופט כב' השופט מרדכי כדורי בעפ"ת 75796-10-24 נאסר אלדין נ' מדינת ישראל:

"בהתאם להלכה הפסוקה, נאשם המבקש לבטל פסק דין שניתן נגדו בהעדרו, נדרש לפרט בבקשתו את כלל טענותיו ולצרף לבקשה אסמכתאות ותצהיר מטעמו (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד (6) 793, 802). משלא צורף תצהיר, היה על בית משפט קמא לדחות את הבקשה על אתר."

אשר על כן, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותו של המבקש או כי קיים חשש לעיוות דין ולפיכך אני דוחה את הבקשה. פסק הדין מיום 20.11.24 יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.
להודיע לצדדים.
ניתנה היום, י"ב אייר תשפ"ה, 10 מאי 2025, בהעדר הצדדים.